

Ryc. 8.21. Cięcie półkoliste prowadzone w ruchomej błonie śluzowej – gojenie *per secundam*.

morfologia błony śluzowej, tj. obecność warstwy podśluzowej decydującej o jej ruchomości. Cięcia te ponadto przebiegają często w pobliżu ubytku kostnego, co w przypadku konieczności poszerzenia pola operacyjnego powoduje, że płat podczas repozycji zostaje niepodparty, a linia cięcia i szcicia przebiega przez ubytek kostny.

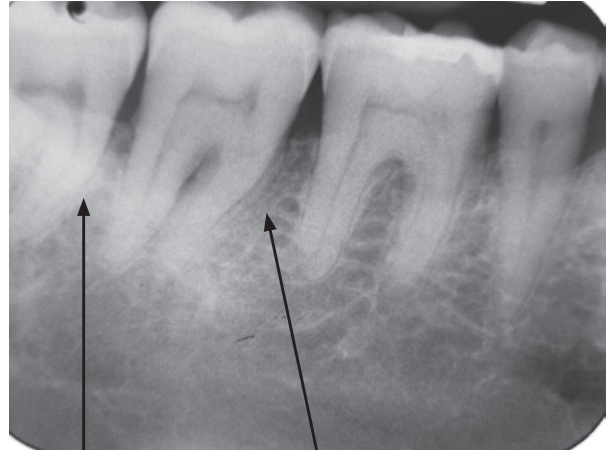
Cięcie tzw. przez szczyty brodawek dziąsłowych jest tak naprawdę cięciem ukośnym wchodzącym w przestrzeń międzyzębową wzdłuż krzywizny korzenia (ma kształt trójkątny w przekroju horyzontalnym). Wykonuje się je w przypadku wąskich przestrzeni międzyzębowych, o szerokości brodawek mniejszej lub równej 2 mm. W przestrzeniach szerszych natomiast, gdzie szerokość do wysokości brodawki dziąsłowej jest w proporcji jak 3:1, wykonuje się cięcie u podstawy brodawki dziąsłowej (MPPF) (ryc. 8.22–8.24).

Taki typ cięć zapewnia maksymalny kontakt tkanek łącznej warunkujący estetyczne, pierwotne gojenie tkanek. Proces ten opisuje 5-stopniowy wskaźnik wczesnego gojenia rany (EHI – *Early Healing Index*):

- stopień 1 – całkowite zamknięcie rany,
- stopień 2 – całkowite zamknięcie rany z drobną linią włóknikową w przestrzeni międzyzębowej,
- stopień 3 – całkowite zamknięcie płata, ale z widocznym już włóknikiem w przestrzeni,
- stopień 4 – brak całkowitego zamknięcia płata z widoczną fenestracją tkanek miękkich i dużą ilością włóknika,
- stopień 5 – całkowita martwica brodawek dziąsłowych w przestrzeniach międzyzębowych.

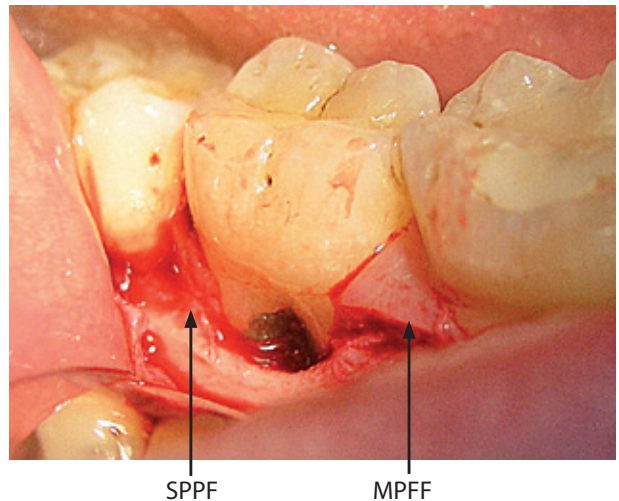
Warunkiem optymalnego, estetycznego gojenia tkanek miękkich jest więc uzyskanie 1 lub co najwyżej 2 stopnia we wskaźniku EHI. Taki proces gojenia zapewniają odpowiednie rodzaje szwów i nici stosowane w chirurgii jamy ustnej. Niezależnie od miejsca zabiegu muszą zostać spełnione podstawowe zasady dotyczące szcicia: szcicie na

podłożu kostnym, bez nadmiernego napięcia tkanek, w kierunku od ruchomego do nieruchomego brzegu płata, miejsce wkłucia igły powinno znajdować się w odległości ok. 2–3 mm od brzegu płata, wiązanie szwów powinno odbywać się bez nad-

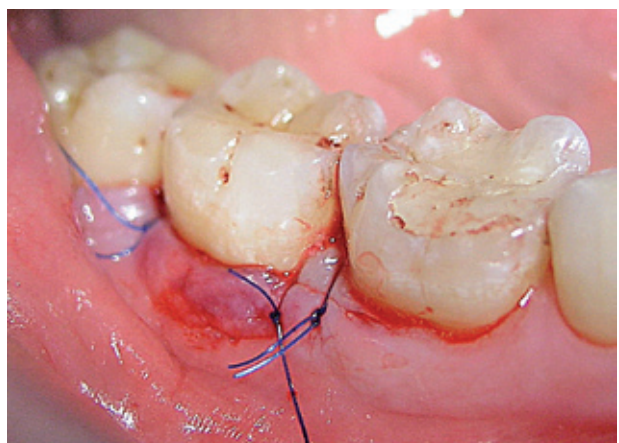

wąska przestrzeń szeroka przestrzeń

Ryc. 8.22. Obraz radiologiczny pozwalający na interpretację szerokości przestrzeni międzyzębowych.

Ryc. 8.23. Obraz śródzabiegowy przedstawiający wykonane cięcia.

Ryc. 8.24. Obraz śródzabiegowy. Stan po założeniu szwów.